

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

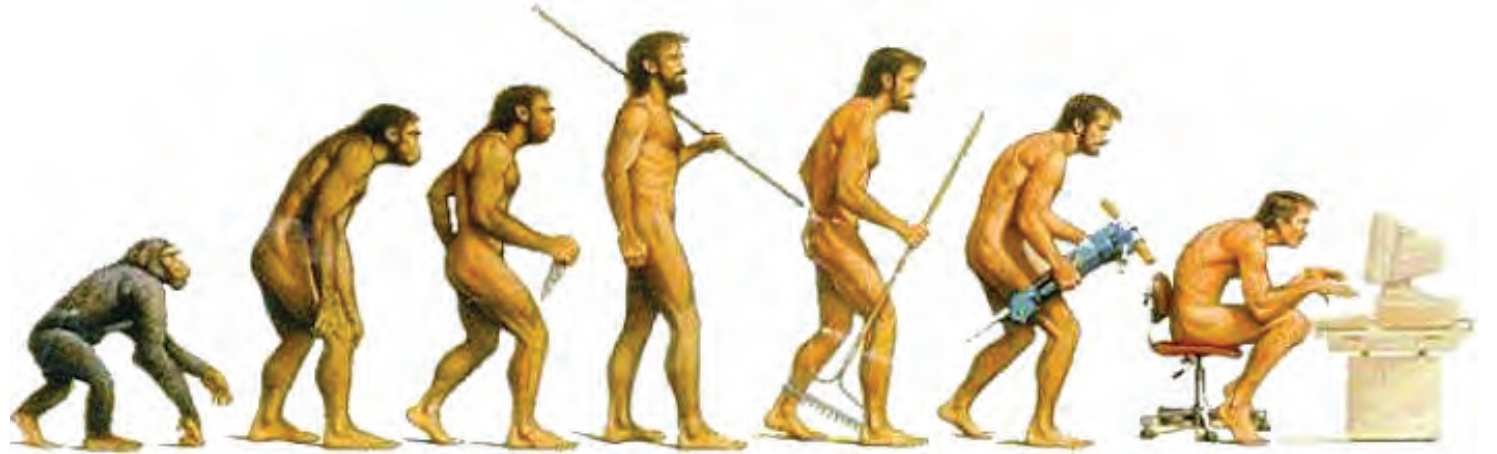
ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΗΡΘΕ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΦΟΡΤΩΜΕΝΟΣ ΜΕ ΩΡΑΙΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Γιώργο, γεια σου.

Κάθε μας κείμενο είναι σαν αυτοτελής κουβέντα, σαν ταξίδι στο χτες τις περισσότερες φορές, στη ζωή της παροικίας μας, στη ζωή που ζήσαμε που ζούμε. Δεν είχαμε ποτέ συνέχεια, τι είπες τι σου είπα. Με ξένισε όμως το τελευταίο σου, με την «κραυγή αγωνίας» που μου αποδίδεις. Είπα λυπάμαι για το αύριο με την εξέλιξη – όπως την λες της τεχνολογίας που γίνεται θηλιά στον άνθρωπο. Γιώργο, βλέπω ο άνθρωπος ευτελίζεται. Χάνει παραδόσεις και δεισιδαιμονίες αλλά χάνει και την ανθρωπιά του. Αξίες, ηθικούς περιορισμούς, υποχρεώσεις που πάνε μαζί με το δικαίωμα, δημιουργική ελευθερία, ατομικότητα. Σε χαίρομαι και σε μακαρίζω για τη νεανικότητα σου, όταν λες ότι δέχεσαι απόλυτα την εξέλιξη. Είναι αλήθεια ότι ο άνθρωπος σήμερα έχει περισσότερες ελευθερίες, έχει αποβάλλει πολλούς περιορισμούς, έχει πετάξει κορσέδες που τον στένευαν στο παρελθόν, αλλά αυτή η ελευθερία έχει και περισσότερες απάτες, ληστείες, βιασμούς και δολοφονίες. Κι έχει απλώσει κι επιβάλλει το φόβο, γενικά. Εκείνο που με φοβίζει εμένα πιο πολύ είναι το ότι η τεχνολογία δημιουργεί... εξαρτήματα. Η παιδεία γίνεται εξειδίκευση! Για αυτά λυπάμαι κι όχι για μένα. Αυτά και έτσι τα βλέπω, Γιώργο μου, αλλά... γερωντικές σκέψεις, δεν είναι να χαλάμε τις καρδιές μας. Μόνο μου το χάλασες πάλι με την κραυγή. που την είδες την κραυγή; Και τελειώνεις με κάτι ακαταλαβίστικο «μην εκνευρίζεσαι με τα πειράγματα». Για τι πειράγματα μιλάς; Εγώ δεν προσπάθησα ποτέ ούτε να προβληθώ, ούτε να φανώ κάτι και κάποιος που δεν είμαι. Και με ζηλεύουνε; Γιατί και ποιος; Κι είχα κάτι αναμνήσεις, καθώς γυρίσαμε στο μακρινό χτες με το προηγούμενο, στο έχω πει; Ερχόμουν από το Βωκλούζ, ψηλά στην είσοδο του λιμανιού. Καλοκαιριάτικο βράδυ, ήτανε και φίλοι της οικογένειας πέρασε η ώρα. Ήταν αρκετοί Έλληνες σε κείνες τις γειτονιές και είχαν πάρει τα σπίτια φτηνά. Με τον πόλεμο, τον φόβο των Γιαπωνέζων οι Αυστραλοί είχαν πουλήσει τα ωραία τους σπίτια, μακρινά εκείνο τον καιρό και οι δικοί μας με τα μαγαζιά αγόρασαν φτηνά. Δεν φοβόσουνα τότε να γυρίσεις τη νύχτα με λεωφορείο. Ήτανε να κα-

τεβώ στο Τέιλορ Σκουέαρ να πάρω το τράμ για το Κένσινγκτον. Τα πρόσλαβες τα πράσινα τραμ; Το δευτεροβαγόνι χωρίς πόρτες καθίσματα στη σειρά σαν πάγκους, τα θυμάμαι στην Αθήνα παιδί που καθόμουνα στη Θεσέως και τα χάζεα. Λεωφορείο λοιπόν από Βωκλούζ κι επειδή ήξερα ότι τερματίζει στην άλλη πλευρά του Χάιντ Πάρκ, πήγα ως το τέρμα να περπατήσω από το πάρκο, να γυρίσω δηλαδή πίσω να πάρω το τραμ. Το ευχαριστήθηκα ένας ωραίος περίπατος στο Πάρκο. Αλλά μόλις είπα για την ωραία μου εμπειρία άκουσα χίλιες συμβουλές να μην το ξανακάνω. Εμπειρίες από το χτες και με το Χάιντ Πάρκ, θυμήθηκα το φίλο μας Δημήτρη Γκρούτσου που σμίγαμε εκεί και σου είπα πως βρήκα δικό του γραφτό και στο φυλάω.

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

Και τώρα, φίλε, πού θα πάμε; Τώρα που η εξέλιξη μας λείει Πως ένα και ένα κάνουν ένα και ένα; Κομμάτια, εξαρκακτώματα Σε μια τεχνολογία Που έγινε και σκέψη και σκοπός. Κι η βία που ήταν έννομη Έγινε και παράνομη Κι επλήθυνε κι απλώθηκε Κι έγιναν όλα φόβος. «Και οι ιδέες, τα ιδανικά, Η πίστη κι οι αρχές Και κείνη η τύψη;» Σαν αφελείς κι ανίδεοι Σκύβουμε στα κομπούτερ Κι όλα τα ηλεκτρονικά Χωρίς ούτε υποψία, Στην πληροφόρηση χωρίς γνώση Στην ενημέρωση χωρίς γνώσεις. Χωρίς μια βάση ηθική. Κι αυτό που απομένει Είναι μια ελπίδα αμυδρή Και κείνη σκαλωμένη

Σ' ένα γεράνι στην αυλή
Και στο παιδιού το γέλιο.
Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη, Καταφέραμε να μπερδευτούμε την περασμένη βδομάδα και ελπίζω να μην μπερδέψαμε τους αναγνώστες μας. Εγώ εννοούσα την εξέλιξη της τεχνολογίας, που κάνει θαύματα στην ιατρική, στην παιδεία, στις επιστήμες μας γενικά, στην ψυχαγωγία μας, ακόμη και στις παροικιακές εφημερίδες. Αμφιβάλω αν ο παροικιακός Τύπος θα μπορούσε να επιβιώσει με τις λινοτυπικές μηχανές, αν δεν πληρώναμε πέντε δολάρια για μια εφημερίδα. Για την εξέλιξη στην κοινωνία έχω τις αμφιβολίες μου και δεν είμαι σίγουρος αν τα παιδιά, ή προπαντός τα εγγόνια μου είναι πιο ευτυχισμένα από ό,τι ήμουν εγώ στην ηλικία τους. Η αγάπη έγινε αγοραίος έρωτας αφού αρχίζουν το σεξ πριν το... ζύρισμα και πριν φορέσουν μακρύ παντελόνι. Η «μοντέρνα» γυναίκα για μένα, η ξυπόλητη με βρώμικα πόδια και παρδαλά μαλιά δεν έχει θηλυκότητα, ούτε η μαγκιά της που ανταγωνίζεται τον άνδρα. Ασφαλώς, η γυναίκα δεν είναι άνθρωπος δεύτερης κατηγορίας και έχει το δικαίωμα της εργασίας, των σπουδών και το δικαίωμα να διαλέγει τον σύντροφό της, ή να ψηφίζει το κόμμα που προτιμά. Αλλά δεν πρέπει να θυσιάζει την ιδιαιτερότητα του φύλου της για να μιμηθεί τον άνδρα, γιατί τότε αντί για την ανεξαρτησία της είναι σαν να ομολογεί την ανωτερότητα του φαλλοκράτη. Την «κραυγή» σου δεν την είδα, την ένιωσα με τα κουσούρια που ανέφερες για την τεχνολογία, επειδή είναι

ένα εργαλείο που άλλοι το χειρίζονται με μαεστρία για να επισκευάζουν και να κατασκευάζουν, ενώ άλλοι σαν δικαιολογία για την άγνοιά τους. «Για τον κακό τεχνίτη φταίνει τα εργαλεία του», λένε και έχει μεγάλη δόση αλήθειας. Το διαδίκτυο είναι πηγή γνώσης, αλλά και εργαστήριο για τρομοκράτες και κακοποιούς, διαλέγεις και παίρνεις. Όταν ήρθα στην Αυστραλία οι παροικίες ήταν γεμάτες καφενεία, άλλα που έπαιζαν σπουδαίο κοινωνικό ρόλο, σαν χώροι συνάντησης για συμπατριώτες, που πρόσφεραν σπιτικό φαγητό στους μοναχικούς μετανάστες, τις παροικιακές εφημερίδες, πολλές φορές και καλή παρέα για κουβεντούλα. Υπήρχαν και τα άλλα που κυριολεκτικά έγδυναν τους νεοφερμένους που παγιδεύτηκαν στο τζόγο, επαρχιώπouλα που υιοθέτησαν την κακώς νοούμενη δήθεν εξέλιξη, χωρίς να έχουν ιδέα περί «μανίας», ή για τις ιπποδρομίες. Άλλο μπερδέμα και με τα «πειράγματα» που δεν αφορούσαν κάποια προσπάθειά σου να προβληθείς, αλίμονο αν δεν σε ξέρω. Απλά εγώ έκανα το πείραμά μου πως καλοπροαίρετα σε «ζηλεύουν» γι' αυτό που είσαι και γι' αυτά που έχεις πετύχει και ας τα υποτιμάς. Κι' εγώ ακούω εγκώμια, αλλά έχω αυτογνωσία, γνωρίζω καλύτερα από τον καθένα τα δούναί και λαβείν μου. Καλέ μου φίλε, πιστεύω πως είμαστε σε μια προνομιούχα ηλικία, γιατί ξέρουμε τί θα βρουν μπροστά τους, ενώ αυτοί χαίρονται την άγνοιά τους και καλά κάνουν. Οπως κάναμε κι' εμείς...

Υ.Γ.: Φέτος συμπληρώνονται 25 χρόνια από τον θάνατο τού αξέχαστου φίλου μας Δημήτρη Γκρούτσου...